

Vay Deli Gönül

– dursun-yesil · 13 Mayıs 2011

Ağzını açtın mı hep Ankara'yı
Suçlayıp durursun, ey deli gönül!
Ah, bir de kendine sorsan karayı.
Belki de görürsün, vay deli gönül! Muhtarın, delegen dürüst biri mi?
Onunda seçtiği çok ileri mi?
Kendine hayrı yok, seni görü mü?
Dört yılda sorarsın, say deli gönül! Tosun olmayınca meydan dananın,
Bu başla çok olur dala konanın,
Önemli mi kırkı çıkmış ananın?
İyice sararsın, giy deli gönül! Hasta sırasında bükülüp belden,
İçinden kızarsın ekilip elden,
Cezanı bulursun susmayan dilden,
Her seçim verirsin oy deli gönül! Evlatlar ayrılır, işine gider.
Aklına gelirse, bir selâm eder.
Elinden varını almayı güder.
Tabuta girersin soy deli gönül! Koşuşur gelirler, salâ duyanlar.
Sıcak suyu döker, son an yuyanlar.
Çok hızlı örterler, kabre koyanlar.
Hesabı ararsın, duy deli gönül! Torunların görse, omuzdan inmez.
İşi düşmeyenler, yönünü dönmez.
Dursunî sanma ha, ocağım sönmez.
Zinciri kırarsın fay deli gönül!

Dursun Yeşil –2008